

Mediji i zdravlje

Mario Harapin

Štrajk pacijenata!

Proljeće je prepuno datuma koji su vezani uz zdravlje građana, pa tako uz neizostavni Svjetski dan zdravlja (7. travnja), tu su i Svjetski dan Parkinsonove bolesti (11. travnja), Dan zaštite zdravlja na radu (28. travnja), Svjetski dan smijeha (1. svibnja), Međunarodni dan primalja (5. svibnja), Dan zdravih gradova (20. svibnja), Svjetski dan nepušenja (31. svibnja) i što namjerno, a što nenamjerno, sam izostavio još mnoge datume.

I umjesto da se mediji, političari, zdravstveni radnici i državni administrativci koji rade u nekoj od institucija a koje odlučuju o našem zdravlju, bave tim iznimno važnim temama, glavni problem domaćeg zdravstva je novac! Pa, tako umjesto da je jedna od glavnih tema javne rasprave primjerice zdravstvena zaštita zaposlenih (ali i nezaposlenih), da se pokuša spriječiti trovanje duhanskim dimom ne samo gostiju različitih lokala, nego konobara i kuhara, nama je glavna tema štrajk liječnika! Apsolutno se slažem da su pojedini liječnici potplaćeni; jedan moj prijatelj-liječnik, specijalizant i nažalost zaposlen u Ministarstvu zdravstva, ima sramotno malu plaću, tj. njegovu plaću zarade pojedini liječnici jednim jedinim predavanjem za neku od mnogobrojnih farmaceutskih kompanija! I dok se cijelo vrijeme upravo barata s prosječnim plaćama od 5-6 tisuća kuna, istina je ponekad sasvim drugačija; neki su liječnici gotovo na platnim spiskovima farmaceuta koji ih vode po cijelom svijetu, pa moj prijatelj iz Ministarstva nikada neće vidjeti Madrid, Barcelonu ili Pariz, osim ako si sam ne plati put. Istodobno liječnički sindikat zahtjeva plaće kakve imaju suci, i to je sasvim legitiman zahtjev, no jesu li spremni prihvatiti i uvjete pod kojima su sucima povišene plaće? Sumnjam da je netko spreman odreći se solidno plaćenih vikenda, neradnih dana, a zaboravlja se možda i da su sucima plaće «visoke» kako bi se osigurala njihova neovisnost. Jesu li liječnici spremni na neovisni rad bez uplitanja farmaceutske industrije? Bilo bi naime vrlo neugodno kada bi neka od Petračevih ili Gotovininih tvrtki plaćala primjerice edukaciju sudaca Županijskoga suda! Osim toga u zahtjevima liječničkog sindikata ni jednom riječju se ne spominju bolesnici ili pacijenti! Ispada da smo svi mi bolesni samo kako bismo ispunili mjesečne kvote nekog liječnika! Zato i ne treba čuditi što se više od 70% građana protivi liječničkom štrajku, a taj se postotak sigurno i povećao nakon čuvenih sindikalnih rečenica: «naravno da će se liste čekanja povećati» ili «za sve što će se pacijentima dogoditi tijekom štrajka bit će odgovorna Vlada». Takve izjave nazvao bih smiješnima kada u pitanju ne bi bili životi ljudi koji su dovoljno napaćeni svojom bolesti te naručivanjem za pregled ili operaciju za 6 mjeseci. Pacijenti nažalost neće štrajkati! Nemaju sindikat, sretni su kada ih se pregleda, presretni su kada dobe odgovarajući lijek, a naj sretniji su kada ne moraju ići liječniku.

Štrajk liječnika naravno nije nelegalan, ali je svakako neetično zastrašivanje pacijenata! Neetične su i najave promjene zdravstvenog osiguranja, kao i najave da će lijekovi morati pojeftiniti jer će inače biti izbrisani s liste Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje (HZZO-a). Taj isti zavod nabacuje se s milijunima koje su uštedjeli na lijekovima jer izdali su npr. 7% manje amoksicilina; da kratko podsjetim to je antibiotik koji je uspješno zamijenio ampicilin jer uzrokuje manje gastrointestinalnih nuspojava. No, propisivanje antibiotika je karakteristično za siromašne zemlje, a poruka o skidanju lijekova s liste HZZO-a je «prekrasna» poruka koju administrativni radnici upućuju naciji u kojoj je čak 700 tisuća osoba koje su siromašne ili žive na rubu siromaštva!

Tijekom proljeća, nitko se neće baviti porukama koje će poboljšati zdravlje siromašne nacije; resorno Ministarstvo će se sjetiti koji dan prije 31. svibnja organizirati konferenciju za novinstvo na kojoj će po ne znam koji put ponoviti kako je pušenje štetno, ali na pitanja zašto je ukinuta kampanja «Reci Da nepušenju» ili što nudi pušačima koji žele prestati pušiti, administracija će i opet reći «upoznati smo s problemom». Trenutačno se uostalom ne mogu sjetiti ni jedne javnozdravstvene kampanje ili akcije koja se provodi na državnoj razini. No, ne treba čuditi što ne postoji jasna zdravstvena strategija, kad ne postoji ni strategija razvitka gospodarstva. Važnije je očiti povisiti liječnicima plaću, nego uložiti u zdravlje građana jer «ako su liječnici zadovoljni, bit će i pacijenti» (koja floskula, a osudio bih se prozvati to i laži), no nitko ne želi odgovoriti na pitanje hoće li liječnici raditi bolje ako dobiju više novca?

